

„V našem oboru jde spíš o to být svůj, na nic si nehrát a nepředstírat,“ říká Karel Šíp

11.10.2017

Moderátor, textař, scenárista Karel Šíp svým pořadem Všechnopárty baví diváky již pěknou řádku let. Dlouholetý rezident Prahy 3 se rozpovídal nejen o svém bydlišti, ale také o tom, jaký je dnes humor, jestli trpí trémou, anebo jak improvizuj

V Praze 3 žijete již od svých osmnácti let. Byla to náhoda, že jste se tu natrvalo zabydlel?

Po maturitě jsem nastoupil do televize jako asistent produkce. Rodiče žili v Ostravě a já musel v Praze někde bydlet. A tak si mě vzali do podnájmu manželé Vytlačilovi, byli bezdětní, on mě držel v náručí při křtu, takže vztah takřka příbuzenský. Bydleli na Vinohradech a tím, že jsem k nim jezdil od dětství, byly Vinohrady jedinou čtvrtí, kterou jsem znal zblízka a tím pádem si je oblíbil. Takže jsem si tu čtvrt sice nevybíral z mnoha jiných, ale nakonec opravdu oblíbil.

Máte tu nějaká oblíbená místa, kam vyrážíte? Které z nich se za ta léta podle vás nejvíce proměnilo?

Znal jsem to hlavně tam, kde jsem s nimi bydlel, činžák na Vinohradské třídě proti dnešnímu paláci Flora, který tam tehdy nestál. Malé dětské hřiště s pískovištěm, nic víc tam nebylo. Ale natolik jsem si na ta místa zvykl, že jsem během dalších let, pokud jsem měnil bydliště podle životních situací (svatba, rozvod atd.), nikde jinde žít nechtěl. Vystřídal jsem asi pět různých obydlí, ale pokaždé to bylo v lokalitě Vinohrady - Žižkov. Dá se říct, že se dodnes pohybuju mezi náměstí Jiřího z Poděbrad a Olšanskými hřbitovy.

Jste profesionální bavič. Co naopak pobavilo vás v poslední době?

Pobaví mně mnoho věcí z běžného života, většinou jsou však tyhle věci nepřenosné zvláště takto v písemné podobě a já vím, že nikoho dalšího nepobaví. Takže veselou historku vám zůstanu dlužen.

Kdo z vaší rodiny měl ještě takový smysl pro humor jako vy?

Určitě tatínek. Už z povahy své profese, byl hercem. Jeho žánr byla opereta, kde ztvárnil převážně mnoho komických postav. I v civilním životě byl velmi zábavný, společenský, dokázal bavit větší sešlost lidí, třeba i nejbližší sousedy v činžáku, kde s maminkou bydleli na Vinohradech ve Velehradské ulici. Když se rozjel, byl k nezastavení, to já jsem proti němu introvert.

S hosty, které si zvete do Všechnopárty, umíte navodit tu správnou chemii, že vám prozradí o sobě úplně všechno. Našli bychom výjimky, kde jste narazil a dotyčný vás uměl rozhodit?

Nejde o to, aby mi něco prozrazovali. Přicházejí dobrovolně a s důvěrou, že se nebudou cítit mými otázkami zaskočení. Alespoň mi to většina z nich říká. A já se o to i snažím. Nejde o to uvádět hosta do rozpaků, jde o to navodit situaci tak, aby bylo veselo. To se většinou zaplaťpánbůh daří. Občas se stane, že v rozhovoru tak trochu zápolíme, někdy se úplně nedaří najít společnou řeč, ale pokud je i tenhle jev v intencích všeobecného veselí a nesklouzne to k nudě, je to dobře. A věřte, že po těch letech už mě jen tak něco nerozhodí.

Jak to máte s trémou? Měl jste ji vůbec někdy, nebo jste se jí musel obtížně zbavovat?

Zpočátku jsem trémou trpíval, zvláště při přímých přenosech, často i při hraných scénkách, kde šlo o to nezapomenout text, nezkazit pointy atd. Nijak jsem na odstranění trémy nepracoval, prostě jednoho dne odešla sama, ani nevím, kdy a kam. Pravidelná nervozita, která mně sužovala převážně těsně před začátkem natáčení, zkrátka zmizela. Dneska trémou netrpím, nejspíš proto, že jsem už dostatečně otrlý.

Jak se na pořad připravujete? Máte předem připravený scénář, nebo improvizujete?

Veškeré dění v pořadu je čirá improvizace. Improvizaci si nelze připravit. Nemám nikdy předem připravené otázky, jednak bych si je nepamatoval a mít je napsané před sebou, tak bych je bez brýlí stejně nepřečetl. U každého hosta mám předem v hlavě tak dvě až tři témata, která hodlám probrat, to ano. Ale průběh rozhovoru už je dílem momentálních nápadů, spontánních reakcí, takže vlastně dílem náhody. Sám jsem vlastně pokaždé překvapen, že jsme u konce a bez pohromy. Takový malý zázrak, dalo by se říct.

Koho jako baviče nebo moderátora si nejvíce ceníte?

Je pár kolegů, kteří si drží laťku vysoko, ale v našem oboru jde spíš o to být svůj, za sebe, na nic si nehrát, nic nepředstírat. Kdo tohle umí a drží si to dlouhodobě, je v mých očích machr. Jména si dosadte sami.

Je český humor stále stejný jako kdysi, anebo prošel nějakou proměnou po dobu, co se jím živíte?

Humor jako takový je určitě stejný, tedy smysl pro něj. Jiné je to, co se v oblasti zábavy divákům servíruje.

Tuzemský humor v minulosti zušlechťovali skuteční mistři oboru, Voskovec s Werichem, Suchý se Šlitrem, dodnes Cimrmani. Dneska je tok zábavy takřka bezbřehý, kvalitou se nikdo hlouběji nezabývá, a tak je na divákovi, aby si vybíral dle svého gusta. Osobně jsem obdivovatelem souboru Dejvického divadla, ti mně pokaždé doslova nadchnou. Mám rád dílka režiséra Prušinovského, zejména seriál Okresní přebor považuju v oblasti humoru za zcela jedinečný.

Často jste vystupoval v silvestrovských pořadech. Jak ho sám doopravdy slavíte?

Minimalisticky. Nejsem ten typ, co by o silvestrovské noci vyrazil do ulic. Někam za zábavou. Často trávíme poslední den v roce v nejužším kruhu rodiny.

Kromě moderování jste také textař. Pro kterou píseň jste naposledy napsal text?

Textování jsem měl vždycky spíš jako koníčka, nikdy jako hlavní profesí. Dneska píšu texty jen v případech, když se s takovou žádostí na mne někdo obrátí. V poslední době jsem napsal několik textů pro Petra Jandu a jeho Olympic. Za všechny bych jmenoval rockerskou modlitbu s názvem *Pane můj*.

Ještě někdy vytáhnete baskytaru a vzpomenete si na svoji kapelu Faraon, kde vaším zpěvákem byl dokonce Jirka Schelinger?

Nástroj mám, ale odolává vrstvám prachu. Jen výjimečně, jsem-li sám doma a dostaví se hnutí myslí, vytáhnou baskytaru z futrálu a zahráju si. Ale jde to ztuha. Nedávno jsem byl hostem v jedné zábavné show slovenské televize. Tam si na mě připravili píseň *Holubí dům*, živá kapela a já si to s nimi zahrál na basu, jako tenkrát s kapelou a Jirkou Schelingerem. Prsty byly ztuhlé, můj výkon tristní, ale nikdo mi to nedal najevo, neboť byli tolerantní. A na tu naši kapelu občas zavzpomínáme, když se sejdeme třeba s Jardou Uhlířem a Honzou Johnem (zpíval v kapele před Schelingerem) někde u piva. A to se kolikrát velmi nasmějeme.

Karel Šíp (nar. 1945) vystudoval střední průmyslovou filmovou školu v Čimelicích. Je známý především jako moderátor své talk show Všechnopárty. Moderování se věnoval také v pořadech Hitsarada, Možná přijde i kouzelník, Horoskopičiny, Skopičiny, Rozjezdy pro hvězdy, Paškál, Tyjátr. Kromě jiného se věnují textařství. Na kontě má několik alb s Karlem Gottem nebo Leonou Machálkovou, jeho texty se objevily také v repertoáru skupiny Olympic. V roce 1971 založil s Jiřím Schelingerem skupinu Faraon.